

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita S. Iohannis Damasceni. ex ea quæ est à Ioh. Patriarcha Hierosolymitano conscripta. circa ann. salut. 730. temporib. Gregorij 2. eiusdem nominis Pont. maximi, Floruit Damascenus sub Leone ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

deus ille, Ad dirigendos (inquit) pedes nostros
in viam pacis: & sub his verbis Clero concinen-
te Gloria Patri &c. cum Antiphona, Ascendo ad
Patrem meum & patrem vestrum; ille ab astan-
tibus è lecto sustollebatur: atque ita felicissima
anima illa, tanquam suauiter obdormiente cor-
pore, è carnis ergastulo soluta, migravit ad cæ-
los. Quam ilicò subsecuta est anima pueri cui-
usdam Brunonis nomine: quem tenerè admo-
dum dum viueret diligebat, ac sic fore multo
antè tempore prædixerat. Quis verò planctum
& eiulatum vniuersi Cleri totiusque populi,
& missiõnem tanti Præfulis deplorantium con-
dignè explicare queat? Cuius quidem sacrum
corpus è monte S. Mauritij ad Primariam vrbis
AEdem, infinita omnis conditionis vtriusque
sexus sanus cohonestantium turba comitante
deductum, postera luce, ab Mindense Episcopo,
Missæ officio deuotissimè peractò, in medio
Choro more ecclesiastico honorificentissimè
humatum est; vbi vsque in præsens à fidelibus,
ea qua congruum est reuerentia visitatur: com-
pluribus inclytis glorificatum miraculis. Bru-
nonis autem pueri corpusculum, antè occiden-
talem eius AEdis aditum, prius ab eodem Epif-
copo terræ mandatum est.

In monte S.
Mauritij
moritur bes-
tissimè sũ-
mo omniũ
luctu.

Sepelitur
Hildesie in
summo tẽ-
plo & claret
miraculis.

VITA S. IOHANNIS DAMASCENI.
ex ea qua est à Ioh. Patriarcha Hierosolymitano
conscripta. circa ann. salut. 730. temporib. Gre-
gorij 2. eiusdem nominis Pont. maximi, Floruit
Damascenus sub Leone Isaurico Iconomacho.

Vide C. Bar.
in not. Mar.
Ro. qui ibi-
dem quosdã
erroris ar-
guit, quantũ
ad tẽpus vitę
& personã e-
ius. Itẽ tomã
9. Annal.
6. Maij.

Inter eos Sanctos, qui mentẽ ab ignorantia &
obliuione, animam verò à perturbationibus
motibus que omnibus vindicauerunt, qui mun-
dum

dum lucubrationibus suis adornant, mentes
 que omnium veritatis lumine illustrant, hanc
 postremas obtinet percelebris ille Iohannes,
 cui cognomen à Damasco, ciuitate patria indi-
 tum est. Fuerunt autem illi & progenitores ad-
 modum pii, quique in medio spinarum, pietatis
 florum Christianæque scientiæ fragrantiam cu-
 stodiebant vnice. Ab eo enim tempore, quo in
 Agarenorum manus ciuitas venit, soli ipsi Chri-
 stianum nomen, vt præclaram inuiolabilemque
 hæreditatem asseruabât, rectitudinem fidei nul-
 la ex parte corrumpentes. Enimvero sicut signa
 in colle, imò sicut lumen in nocte, & sicut so-
 len in Israel, & sicut scintilla in cinere, ita genus
 progenitorum Iohannis in Damasco relictum
 est, quod præclaram hanc facem, totum orbem
 olim illustraturam, proferret. Et tale quidem
 clyto illi progenitorum stemma fuit.

Parentes Io-
 hannis Da-
 masceni.

Patris eius
 virtutes exi-
 stis.

Pater eius vir cum primis pius, acque huma-
 nitate singulari præditus, dignitate facile prin-
 ceptus, cum amplissimas possideret opes eas non
 in commensationes aut sumptus intempertuos
 effundebat, sed in redimendis Christianis capti-
 uis impèdebat. Reliqua autem bona immobilia
 quæ in Iudæa & Palestina habebat plurima, in
 demptis Christianis ad refocillationem, vixque
 quantum satis erat, subsidium impartiebat. Et
 sanè tâta vir ille humanitate & virtute pollebat,
 vt cum multa haberet, ipsa non tam sibi quam
 alijs possidere videbatur. Hac itaque non dictam
 hospitalitate, vt Abraham, sed humanitate præ-
 ditus cum esset, partum sanè admirandum pro-
 mij loco Deo accipere meruit.

Damasceni
 ortus ac ba-
 ptismus.

Nascitur igitur ei puellus ille præclarus, quæ
 tenero adhuc corpusculo, filium lucis fecerat
 viro

viro cuidam omnigenis disciplinis exercitato, minimarum artium alimentis nutriendum tradidit. Quo autem modo virum hunc nactus fuerit, non erit abs re explicare. Barbari Damasceni excursionem in maritima loca facta, Christianos complures in prædam abegerant, quos partim venales emptoribus proponebant, partim gladio ad exitium petebant. In horum sorte fuit vir quidam ex Italia ortus, (cui Cosmæ nomen erat) qui internam mentis conditionem sanè diuinam, tum honestate vultus, tum habitu (prohibebatur namq; disciplinam monasticam) referebat. Huic certatim omnes, qui ad mortem rapiébantur, demisso corporis habitu supplicabant, vt sua intercessione Deum sibi conciliaret. Id vbi animaduertère Barbari, destinatos morti, supplicare viro tam benè honesteque morato, accesserunt, & cuius apud Christianos auctoritatis esset, interrogarunt. Quibus ille. Non sum, inquit, sacerdotio initiatus, neque aliqua dignitate functus, sed inutilis monachus, ac philosophiæ professor, non nostræ tantùm, qua in Dei cognitionem amoremque perducimur, sed eius etiam, quæ ab exteris sapientibus tradida, summo apud mundi huius sapientes in honore est. Hæc vt loquutus est, vim lachrymarum effudit.

Non procul stabat Ioannis pater, qui viso viro sic lachrymante, calamitosum consolaturus accessit, & ait: Homo Dei, quid est quod huius mundi amissionem, tantis lacrymis prosequeris, cui iam pridem, quantum ex habitu coniectare licet renunciaſti? At monachus: Non huius, inquit, vitæ amissionem deploro, sum enim, vt dixisti, mundo mortuus: sed hoc vnum me affligit malitiam quod cum omnium artium disciplinis im-

butus

Cosmas monachus, Ioannis præceptor.

butus sim & instructissimā eruditionis supelle-
tilium multis mihi sudoribus comparauerim
hactenus mihi denegatum sic, vt per philo-
sophiam filium mihi similem generem, quo aurea
la philosophorum progenies, semper in mundo
conseruetur. His auditis Iohannis pater, quae-
dam thesaurum magnā auuiditate desiderans,
concito gradu ad Saracenorum principem oc-
currit, eiusque prouolutus pedibus, Cosmam
nomen *κόσμον* & ornatum expetijt; statimque
illi compos factus, virum illum domum suam
duxit, summaque beneuolentia recreauit. Quo-
mōdo illū rerū omnium suarū participem
fecisset, petijt ab eo vt filij sui curam suscipere,
& omnium disciplinarum cognitione discer-
ter instrueret. Erat illi praeterea alius quādam
egregia indole adolescens, quem tenello admodum
corpore pupillum, Cosmam nomine, Hieroso-
lymis pulsum, in filium adoptauerat, qui com-
muni & mensa & praepceptore cum Iohanne
fruebatur.

**Cosmas Hi-
eropolymita-
nus.**

Itaque monachus is, tanquam alter Atlas in-
gentibus potius thesauris, alacritate incredibili
ad opus ferebatur, & vtrumque breui tem-
poris spatio tam exacte omnibus disciplinis
imbuuit, vt ferē nihil quod ad cuiusuis scientiae
perfectionem requiritur, in ijs desiderari posset.
Nam cum ingenij felicitate studijque pertinacia,
quidquid in grammaticis, dialecticis, quae
facile est, superassent: protinus moralem philo-
sophiam ita complexi sunt, vt omnibus animi
perturbationibus sedatis, admirabilem quendam
de se mentis splendorem praebent. Inde in na-
tura candorem, aliorum oculis vix tolerabilem,
tanquam perspicaces aquilae intenderunt. Arith-
meticas

**Damascenus
& Cosmas,
magnos fa-
ciunt in stu-
dijs procef-
sus.**

meticas autem proportionones, non minùs felicitate quàm Pythagoras vel Diophantes ipsi affecti sunt. Geometriam ita edocti sunt, ut Euclidum non cederent. Musicam item quanto calluerint artificio, carmina eorum & hymni liquidò testantur. Denique quantum Iohannes in syderum scientia valuerit, ex his quæ scripsit luce meridiana clarius apparet. Iam verò quis non iure illius in diuinis literis studium admiretur? quis pro dignitate diligentiam, quis eruditionem commendare poterit?

Sed illa quamuis magna sint admiratione digna, mirabilius tamen est, quod tanta scientiæ magnitudine non modò inflatus non fuerit, sed potius animum tantò submissiùs deprefferit, quanto altius mente ac cogitatione in sublime tendebat. Etenim cum quadam animi in mūdum propensione, non secùs atque cum nauigio aliquo adhuc ipse ionataret, cupiebat hanc quoque mundi nauem abiecere, corporeæque affectionis vestes omnino exuere, sicque nuda mente in pelagus se conijcere, atque in fundum ipsum vsque penetrare, ut ingentis pretij margaritum illic reconditum inueniret. Hac igitur cupiditate flagrans, ad imum vsque gurgitem se demittebat, nec eruditionis nomine tumorem vllum cōtrahebat, verùm per arcanæ sapientiæ amorem sese deprimebat.

His itaque disciplinis cum Iohanne tum Cosma imbutis, magister ad pueri patrē accessit, aitque: In quod tanta auiditate cupiebas, plenè cōsecutus es. Pueri enim, & ingenij magnitudine, & laboribus Deo sapientiæ donum ipsis adaugentes, eò eruditionis euecti sunt, ut iam me antecelsum videantur. Quocirca cum nulli iam ipsis de-

oo

inceps

Damasceni
humilitas

568 VITA S. IOHANNIS DAMASCENI
inceps vsui esse queam, superest, vt mihi merce-
dem persoluas, hoc est, vt per te mihi in mona-
chorum cœnobium abire, atque illic supremam
sapientiam scitè inuestigare liceat.

Hanc Philosophi orationem pater Iohannis
quamuis illibenter in aures admitteret, ta-
men malam pro tam præclara opera mercedem
reponderet, amplissimo instructum viatico in
pace dimisit. Ille autem ad Lauram, quæ in Sabæ
solitudine sita est, profectus, illicque ad supre-
mum vitæ diem commoratus, ad ipsam sapi-
entiam, hoc est, ad Deum migravit. Simul
am è viuis excessit Iohannis pater. At verò Sa-
racenorum princeps Iohannem accersit, pri-
marij consiliarij dignitate, inuitum & circum-
tumque reluctantem coornauit. Gubernandis
temporis Romanum imperium Leo Manicus,
qui plusquam belluino furore cum in Christo-
næ pietatis cultores, tum verò in venerandas im-
gines sæuiebat, & tyrannica impietate Ecclesia
cœctum, tanquam leo rapiens & rugiens lanis-
bat. Ibi tum Iohannes audita Leonis insania, om-
nia eruditionis pietatisque instrumenta expeti-
uit: atque Dei verbum, velut spiritus gladium
incidendi facultate præditum, ad ferinæ illius
mentis dogma, tãquam caput amputandum, ob-
iecit. Ad orthodoxos itaque libellos epistolares
insigni eruditione refertos, pro venerandarum
imaginum honore destinauit: omni que ratione
ac studio, nouus veritatis pugil in id incubuit,
vt antiquissimam Patrum traditionem, per
totum terrarum orbem, fartam tectam conser-
uaret.

Quod vt ab Imperatore Leone compertum
est, accersitis continuò nonnullis, qui eadè secum
mentis

Iohannes à
Safacenorū
principe di-
gnitate or-
natur.
Leonis leo-
momachi fa-
cer.

mentis infania laborabant, id negotij ipsis dedit,
 ut quavis tandem ratione, epistolam aliquam
 Iohannis manu exaratam nancisceretur. Factum
 est haud oscitanter à quibusdam scelerum pro-
 pugnatoribus, quod imperatum fuerat: & epi-
 stola Imperatori tradita. Qua accepta, Leo acci-
 tis ex toto regno notarijs scribendi peritissimis,
 iussit ut omnes ingenij vires intenderent, quò
 singulari artificio, ipsius Iohannis characteres
 exprimerent imitarenturque, ne vlla omninò li-
 terarum differentia inueniri posset. Cùm igitur
 multos scribendi peritissimos nactus esset, cum
 denique iussit, ut epistolam tanquam ex Iohan-
 nis persona, ad ipsum impium Imperatorè scrip-
 tam exararent, cuius hæc esset sententia: Saluè
 Imperator, Maiestati tuæ hoc nomine gratulor,
 quòd eandem nobiscum fidem teneas, tuæque
 Celsitudini honorem, quem debeo, tribuo: ea-
 que de causa illud tibi significo, urbem hanc no-
 stram exiguo Agarenorum præsidio munitam,
 nullo serè negotio obtineri posse. Quare per
 Deum te obtestor, ut tam præclaram occasionem
 non negligas, sed ingenti, strenuaque manu huc
 quamprimum aduoles. Ad id enim ipse quoque
 non mediocrem tibi opem afferâ, quandoquidè
 & vrbs & regio vniuersa in mea penè potestate
 sita est. Hac epistola cõscripta, ex eadè animi per-
 versitate, impius ille alterâ ad Damascenorum
 principem hoc exèplo confecit. Cùm nihil sanè
 pace atq; amicitia stabili in hac vita fortunatius
 excogitari possit, tū nihil antiquius duco, quàm
 icthū semel amicitiaæ foedus, ad extremū vitæ spi-
 ritū firmū inuiolatūq; cõseruare. Quare cū ho-
 mo quidā sub tua ditione Christian⁹, crebris me
 literis incitare non desinat, ut violato pacis foedus

Leonis
 fraus.

Imperato-
 ris Leonis
 falsa & frau-
 dulenta Epi-
 stola, ad Da-
 mascenorū
 principem.

Item alterâ
 eiusdem.

370 VITA S. IOHANNIS DAMASCENI
dere, per summum scelus urbem tuam (ad que
præsentem opem suam pollicetur) in potestatem
meam redigam, nolui tantam perfidiam te cela-
re, nè fortassis fides apud me parùm sancta vide-
atur. Mitto itaque vnam ex ipsius ad me datus
epistolis, ex qua improbitatem ac fraudem eius
optimè perspectam habere poteris.

His literis acceptis, Barbarus Iohannem acce-
pit, fraudulentamque ei epistolam ostendit. Qua
perlecta, Iohannes characteres suis quidem simi-
les esse confessus est, se tamen literarum argu-
mentum ignorare, imò huiusmodi quicquam
ne in mentem quidem vnquam sibi venisse testa-
tus est. Verùm ille Christi inimicus princeps, nul-
lam Iohannis excusationem admittens, iniquum
facinus imperavit. Nam nulla mora interposita,

Amputatur
S. Iohanni dex-
tera.

Suspenditur
dextera in
foro.

dexteram Iohanni amputari iussit. Cumque ille
breue aliquod tempus purgandi sui causa mul-
tis ab eo precibus peteret, Barbarus furoris ebori-
us postulata reiecit, & dexteram illam, quæ ali-
quoties Imperatoris impietatem, pfligarat, exci-
di excisamque in foro ad terrorem suspendi iussit.

Cùm autem dies in occasum tenderet, ac Iohannes tyranni indignationem sedatam atque
compressam esse conijceret, supplicibus ab eo
precibus per alios petijt, vt suspensam in aere
manum sibi donaret, quò doloris acrimoniam
& acerbitalis aculeos, quos ob id ipsum vehemē-
tiores esse dicebat, non nihil leuare posset. His
precibus cessit barbarus, manumque viro iusto re-
stitui iussit. Qua accepta, ille oratorij quod do-
mi habebat ingressus, prono corpore ante ima-
ginem, quæ Dei genitricis effigiem gerebat, pro-
uolutus, excisam manum pristinae suæ commi-
suræ admouit: & intimo pectore ingemiscens,
pro

propensissimam illam ad misericordiam Domini exorare cœpit, ut manum, quæ pro Dei & Sanctorum honore strenuè certauerat, restitueret. Cumque vir sanctus prolixis precibus non sine lachrymis oraret, tandem lassitudine oppressus in somnum incidit. Ecce autem in somnis constitutus, vidit genitricis imaginem placidis latisque oculis ipsum intuentem, dicentemque: Ecce sanitati manus tua restituta est: nunc igitur sine mora eam alacriter aduersus grassantem vique impietatem exerce.

Expergestus igitur vir sanctus, cum excisam manum sanatam contemplaretur, incredibili gaudio exultans, manus in altum extulit, totamque illam noctem ad grati animi significationem, cum vniuersa familia in precibus & canticis & hymnis exegit. Hæc autem tanta animorum exultatio, & concinna iubilatio, cum ad vicinos & qui in orbem habitabant, sese diffunderet, factum est, ut quidam ex Christi inimicis Saracenis principem suum adirent, & Iohanni minimè dexteram amputatam, sed seruorum alicui, qui benevolentia erga eum ductus, seipsum domini loco huic supplicio exposuisset dicerent: eos autem quibus huiusmodi exectio imperata fuisset, pecunijs corruptos pœnam in alium transtulisse. En enim, dicebant, Iohannes domi desidens, tanto se iubilo oblectat, ac si nuptiale festum celebraret.

Hoc nuncio allato, statim Ioannes accersitur, qui exectam dexteram exhibere iussus, eam certo Dei matris consilio ac providentia sibi restitutam esse, linea quadam excisionis in ea clarissimè elucente, demonstrauit. Tum Barbarus miraculo rei stupefactus: Quisnam, inquit, te in sa-

Restituitur
ei manus di-
uinitus.

572 VITA S. IOHANNIS DAMASCENI
nitatē afferuit, & quānā, quāso, medicametā im-
posuit? Et Iohannes clara & ingenti voce mira-
culū prædicans: Dominus meus, inquit, Iesus om-
nipotens medicus, in sanitatem me vindicavit.
Ad hæc Barbarus: Quantū coniectura assequor, h
homo, insons hoc supplicium passus es: ac pro-
pterea id nobis ignoscas velim, quod præcipi
atq; inconsiderata sentētia tibi intulimus. Tu ve-
rò pristinū munus administrabis, principib; &
inter consiliarios nostros locū obtinebis. At Io-
hannes mox humi prostratus, pronusq; perū
iacens, vt aliam sibi viā multò iucundiorē opta-
bilioremq; ingredi permitteret, instanter roga-
uit. Contrā verò Barbarus, hanc ei potestāte prop-
cisē negabat. Eratq; cernere tanquā gladiosores
quosdam, Barbarū & virum iustū pugnantes. Ille
enim multis mundi vinculis Iohannem coacte-
re contendebat: hic contra magnā vim ac studiū
adhibebat, & ea perumperet, atq; angelicis in-
sublime pennis volaret. At verò luculento tandē
cum præconio vincit gladiator noster, omnesq;
aduersarij illecebras, tanquā paruulorum sa-
gittas ducit, victorq; discedit.

Tum verò nouo perfusus gaudio, confessim
bonis omnib; in pauperes, captiuos, seruos suos
(quos etiā libertate donauerat) & cognatos
distribuit, quemadmodū ex matris suæ veteri mu-
dus exiuerat, sic etiā, necessarijs indumentis exce-
ptis, nudus è mundo excessit. Et quidem Hieroso-
lymā profectus, cum in his venerandis locis ado-
rationis munere, vt par erat, perfunctus fuisset,
tanquā cernus diuina sibi flagrans in solitudine
contendit, comitē ac socium non itinere dum-
taxat, sed instituti etiā Cosmā habens, qui eandē
cum ipso educationem ac disciplinā habuerat.

Iohannes om-
nia sua
pauperibus
distribuit, &
monasteriū
petit.

Damasceno-
rū princeps,
vilo miracu-
lo restituta
manus, sibi
ignosci pe-
tit.

Inque Iohannes Sabæ Laurā diuinum planè monasterium ingressus, ad pastoris pedes sese abiectus, maiorem in modū obsecrans, vt se in ouium erum, quæ illic versabantur numerū adscribe-
ret. Qua quidem re ouilis præfectus mirificè exhilaratus, eum suscepit & tanta à Domino gratia præuentum beatum prædicauit. Cumq; propter vitæ splendorem, doctrinæq; præstantiam inouitium illū vni ex magnis senibus, cuius ductu ac magisterio per Dei viam sine vlllo errore incederet, committere conaretur, ille quamuis omni virtutum genere maximè insignis, regendo tanto viro, tantaq; eruditionis gloria prædito imparè se esse affirmavit. Hoc igitur prætermisso, antistes alterum & tertium ad se vocauit: sed omnes ad vnum Iohannis instituendi curam deprecati sunt, atq; à se reiecerūt. Tandem post multos, senex quidā morū grauitate ac doctrina præcipuus prompto alacriq; animo promptum & alacrem Iohānem suscepit: & diurno temporis spatio, per omne tentationis & experimēti genus egregiè perduxit. Iohannes verò nequaquā se indocilem, nequaquā rebellem præbebat, sed quidquid imperatum esset, sine vlla recusatione aut murmure obibat.

Suscipitur
in monasterio.

Atq; vt senex pugilem suum maioribus obediētiæ certaminibus assuefaceret, quid committitur? Per multis sportis, quas pro opere habebant, in vnum collectis, hoc prætextu vitur, Iohannem sic alloquēs: Audiui, fili, sportas Damasci carius, quàm in Palæstina partibus vēdi. Multis porrò, vt nosti, rebus indigemus. His itaq; acceptis, illuc quàm celerrimè poteris proficiscere, neq; vel obulo quidem minoris eas vende, quàm tibi impero. Prætiū porrò duplo quàm

Egregia Iohannis obediētia & humilitas.

par erat, maius ipsi constituerebat. Huic imperio
 minimè aduersatus est, nec imperantis sermo-
 nem sibi discutiendum putauit: sed obedientia
 tanquàm alis quibusdam instructus, huiusmodi
 fascem in humeros tollit, ac Damascum petit.
 Qua in vrbe qui priùs insignis & clarus exal-
 ceris indutus vestibus & squalore obstitus, forum
 peragrabat, vt sportas suas venderet. Cum egre-
 nimium eas aestimaret, omnium probris & co-
 tumelijs exagitatus, nihil præter sui risum acci-
 piebat. Vnus autem ex ijs qui quondam illi
 huc in dignitate constituto seruiuerat, in cogi-
 tationem eius veniēs, grauissimo sanè dolore
 cius, quod virum tanta aliquando claritate &
 honore conspicuum, extrema macie & squalore
 horrido confectum cerneret, tanquàm ignota
 accedens sportas emit, persolutoque quod in
 illo postulatam erat pretio, eum dimisit. Quo
 accepto, generosus ille vir, victoris cuiusdam
 instar, humi prostrato aduersario, hoc est, inanis
 gloriae ac superbiae tētatione deuicta, reuertitur.

Enimuerò Iohanni monachus quidam vici-
 nus erat, qui terrestrem peregrinationem cū ce-
 lesti domicilio commutârat. Is autem carita-
 tem fratrem reliquerat, qui huiusmodi calu-
 ritate profligatus, fraternam mortē impatiēti-
 mo animo ferebat. Cumque Iohānes illi con-
 laretur, & sermonibus varijs à mœrore & ni-
 mio luctu reuocare contenderet, is qui in luctu
 versabatur, summis infimisque ab eo precibus pe-
 tere cœpit, vt aliquod sibi carmen recitandū
 animi causa conderet. Cū autem Iohānes se-
 nis mādātū pertimesceret, nullo modo eius pe-
 titioni morem gerere voluit. Tādē verò mo-
 tuis precibus expugnatus, præcipueque reuerentiam

Egregia tan-
 ti viri obe-
 dientia.

se trancam habiturum promitteret, Iohannes
 carmē modulari cœpit, quod ad hunc vsq; diem
 omnium cantu celebratur, nimirum *Vanitas om-*
ni hominis. Aberat autem tunc quidem à cella se-
 nex, sed postea superueniens, cū modularum
 illum carminis sonum foris audiret, ingenti cū
 iracundia irrumpens: Siccinè, ait, veterum tua-
 rum pollicitationum oblitus, pro eo quòd in lu-
 ctu & mœstiria versari debebas, diffusus gaudio
 sedes, & delicias ex cantu captas? Hæc dicens, si-
 mulque excusationem omnem quam Iohannes
 adhibebat reiiciens, statim eum è cella exturba-
 vit. Tūm verò vir sanctus, grauiori, quàm is qui
 fratrem auiserat, Iuctu oppressus, animum in om-
 nes partes versabat, quomodo senem sibi con-
 ciliaret. Tandem ad alios quos reliquis virtute
 superiores esse nōrat, accedit, eosq; ad inflectē-
 dum senis illius animum deprecatores adhibet.
 Abierunt illi, sed senem illum inexorabilem in-
 ueniunt. Cumque quisquam ex illis diceret; Li-
 cet tibi quidem aliud ei qui peccauit obedientiæ
 mandatum iniungere, nullo tamen modo à tuo
 contubernio remouere, ille respōdit: Hoc man-
 datum Iohanni, siquidem inobedienciæ veniam
 dari sibi cupit, constituo, vt Lauræ ambitum per-
 agrans, suapte manu monasticarum cellarum
 sordes atque excrementa purget. Hæc illi vt au-
 dierunt, pudore suffusi ac tristres recesserunt, se-
 nis illius rigiditatem ac duritiam ad stuporem
 vique mirantes. Quibus cū Iohannes occurris-
 set, patris de se sententiam sciscitatus est. Illi au-
 tem tantam senis acerbitatem esse respōdebant,
 vt ea ipsius stuporem commoueret, seq; ne ipsius
 sententiam exponerent, pudore quodam prohi-
 beri. At ille etiam atque etiam, vt eam aperirent,

Condit eui-
 dam carmē,
 in scio ma-
 gistro.

En vt vir
 sanctus à se-
 ne exercea-
 tur.

Durā ei pro
 inobedienci-
 a multam
 senex interro-
 gat.

petebat. Cuius precibus commoti, turpem illam
re-purgationem commemorant. Qua audita pro-
pter omnem eorum expectationem, maximope-
rè delectatus, hoc sibi facile ac perquam incun-
dum esse asseruit. Confestim itaque conquisitis
instrumentis, ad repurgandas faeces accommo-
datis, ad illius cellam, cui seni vicinus erat, acce-
dit; eamque ingressus, manus illas, quas prius mal-
tis suauibus vnguentis perfuderat, contamine
coepit, dexteramque illam à Deo curatam (si sin-
gularem viri humilitatem) ceno ac stercore co-
spersit. At senex comperta Iohannis ingenii ob-
sequendi promptitudine, mox aduolans ipsam
amplexus est, atque de ipsius collo pendens ma-
nusque & oculos atque humeros excollassit. *O*
quantum beatæ obedientiæ, quantæ humilitatis
pugilem in Christo genui. Iohannes autem
senis verbis rubore affectus, pronus cadebat, op-
nimentumque lachrymis rigabat. Non enim pe-
rentis sermonibus inflabatur, nec ad senis enco-
mia intumescibat, sed amplius depressus, animi
suum quàm maximè conterebat.

Beata vir-
go, apparet
seni in som-
nis.

Non multum temporis intercessit, cum seni
in somnis illa omnium laude celebratissima &
purissima virgo apparet, aitque ad eum: *Ecce*
fontem eum obstruxisti, qui tam suauem tantumque
limpidum, ac copiosum & nectareum lacum
profundere potest? Fontem fluere sine. Floret enim
vberrimè, atque vniuersum terrarum orbem
peragrabit, hæretumque maria operiet, et quæ
in admirandam dulcedinem conuertet. Mirè
itaque is qui hoc arcanum acceperat Iohannem
accersens, quæ gloriola Dei genetrice audierat
ei exposuit; atque, ut ingentem prudentiæ meditationem
quæ corde perceperat, salubriter eruclaret, ho-
tarus

etatis est: sibi que ignosci petebat, quod pro sua (videlicet) rusticitate illi impedimento fuisset.

Ab eo itaque tempore Iohannes diuinos canonicos auspicatus, eos omni eruditione ac pietate repletos edidit libros, qui tantæ omnibus admirationi sunt. Porro ad huiusmodi labores hortatorem & extimatorem habebat Casmam, qui propter singularem eruditionem ac prudentiam à Hierosolymitano Patriarcha, ad Maium Episcopatum vi adactus est. Iohannes verò ab eodem Hierosolymitanæ ecclesiæ gubernatore, ad Presbyterij dignitatem vocatus, quia sapientie amore incredibili ardebat, gratissima illi solitudinis requie concessa, permissum, ut quos iam antè magno studio ac labore codices elaborauerat, ad incudè reuocaret. Et sanè quisquis in ipsius lucubrationes cum iudicio incubuerit, speculationum altitudinem ac dictionis elegantiam cum admirabili grauitate coniunctâ facile perspiciet. Iam verò ipsius pro pietate zelum, quoniam ex ipsius monumentis contemplabitur, quoniamque pacto sapientiæ diuitias cunctis distribuerit. Ipsum namque diuinus zelus ed impulit, ut supra leges diuinas pugnans, è Damasco prius, ac postea è Palæstina, eos qui diuinas imagines in vrbe Constantinopolitana euerdebant, conrumeliosque afficiebant, impeteret. Quo quidem nomine ille quoque magnæ vrbis alumus, qui idem cum primo martyre nomen habebat, saxiisque, ut ille pro Christo sic pro ipsius imagine, obrutus in cælum ascendit, diuinum virum ac diuinitus afflatum appellat. Quamuis autè summo sacerdotio initiatus non fuerit, martyrij tamen corona cinctum perspicere licet, ut patet qui propter pietatis & religionis defensionem,

Iohānes nauat operam conscribendis libris.

Iohānes ordinatur presbyter.

Is fuit Stephanus iunior.

578 VITA IOHAN. EPIS. HAGVSTALDEN-
nem, dextera manu priuatus fuit. Cum igitur
hunc modum religiosæ vitæ curriculum confi-
cisset, tandem vinculis mortalitatis solutus
Christum migravit, quem nunc non in effigie
sed facie ad faciem, æternùm beatus contem-
platur.

✠ Augustal-
denfis.
C. Baron. in
not Mar
Rom. & to.
9. Annal.

VITA IOHAN. *HAGVSTALDEN-
Ecclesiæ primùm, deindè Eboracensis Episcopi
ex ea quæ est per Venerab. Bedam Ecclesiæ
historia Anglorum lib. 5. cap. 2. Migravit huius
vita anno Domini 721.

7. Maij,

P Rincipio regni Alfridi, qui post fratrem
suum Ecgfridum genti Nordanhunorū
præfuit, defuncto Eata episcopo, Johannes
vir sanctus, Hagustaldensis ecclesiæ Præfatus
suscepit, qui eximia sanè vitæ sanctitate, & mi-
raculorum virtute clarus fuit. Est locus quidam
non longè ab Hagustaldensis ecclesiæ diocesi
interfluente Thino amne separatus, in quo
sanctus capta opportunitate temporis, maxima
in Quadragesima, cum paucis orationi & lectio-
ni operam dare consueuerat. Cumque tempore
quodam ibidem mansurus adueniret, inuicem
pauperem aliquem maiore infirmitate vel in-
opia grauatum inquirere, vt cum secum de-
illis (hoc namque ei solitum erat) haberet. Post
continud adolescens quidam ex villa non mol-
tùm remota adductus, qui præter alias calabra-
tes mutus erat, & tanta capitis scabie laborabat
vt coma destitutus, horridos tantùm in circum-
crines gestaret. Hunc igitur Episcopus ad se ab-
ductum, in paruo quodam tugurio apud se ma-
nere voluit, vt quotidianam ab eo stipem accipe-
ret.